

EL MELICACO BURLETA (10) APARTEU LES CRIATURES!

Un relat de: [Jacques Fiston](#)

APARTEU LES CRIATURES!

El gran humorista Jaume Perich, explicava en un dels seus acudits que, quan ets a la platja i uns nens jugant et tiren sorra pel damunt, són insuportables i uns mal educats. En canvi si ho fa el teu fill al senyor del costat, resulta divertit i ho fa amb molta gràcia.

Aquesta afirmació és ben certa, els fills propis sempre ho fan tot, amb molta més gràcia i encert que els fills dels altres, i solem ser, no ens enganyem, més tolerants amb els nostres que amb els dels demés.

De fet els nens són això, nens; projectes d'adult, larves de persones i per tant necessiten uns llargs períodes d'aprenentatge i de metamorfosi per arribar a ser persones adultes, amb criteri i seny. Bé, n'hi ha que no arriben a ser-ho mai, però no entraré en aquestes qüestions.

El període d'aprenentatge és llarg i dur i ha d'estar compartit entre la Família, l'Escola i els altres sectors socials que envolten la vida dels nens (televisió, esplais, barri, poble, amics...). També és un factor clau en l'educació els llocs on aquesta s'ha de dur a terme: a casa, a l'escola, al carrer, a l'autobús, al cinema, al restaurant... I sens dubte un dels elements importants i decisius són les persones encarregades de la seva execució: pares, avis, germans, tiets, amics, monitors, mestres... Hi ha qui encara creu que des de les escoles els mestres ho hem de fer tot. **EDUQUEM TOTS I A TOT ARREU!**

Ves per on, m'està sortint la vena professional, però no era aquesta la finalitat d'aquest article. Anem per feina.

Una vegada, vaig sentir una senyora manifestant amb to melós el següent: "Què bonic que és el plor d'un bebè!" I un rave! El plor d'un bebè és insuportable i esdevé una tortura inhumana, especialment quan és tracta del bebè del veí a dos quarts de quatre de la matinada.

Hi ha moments que les criatures són terriblement emprenyadores, sobretot quan les treuen a pasturar. No us heu trobat mai a aquella que li dona per fer una rebequeria d'antologia enmig del supermercat? Els pares ho passen fatal, i no els queda més remei que posar cara de circumstància davant les mirades reprovadores de la gent que passa pel seu voltant. En aquestes situacions ho passa malament tothom, la criatura, el pare o la mare i els del voltant. La situació empitjora quan algú pretén donar consells als pobres pares de com han de portar la solució. "Calli senyora, calli, que ja tenim prou feina!" expressa el pare amb la mirada a punt de l'atac de nervis. Recordo un vídeo d'aquests que surten per internet, o potser era un anunci a la tele, tant se val, que davant la rebequeria d'un nano, la mare reacciona tirant-se al terra i fer el mateix. El nano queda tan acollonit que calla automàticament. "Chapeau" per la mare.

M'havia explicat una vegada la meva àvia, la Pilar, que quan el meu pare era petit anaven en tren de Barcelona a Masnou i el meu pare no parava quiet. Un home que seia al davant d'ells li va dir: "Si fos el meu fill ja li hauria donat una bufetada!" La meva àvia li va respondre: "Si fos el seu fill, jo també li hauria donat!" La meva àvia no tenia estudis però era una de les persones més intel·ligents que he conegut.

Un altre moment en que les criatures resulten força insuportables és al restaurant. Aquí us podeu trobar amb tres situacions diferents, trieu quina és la més terrible.

Primera: Teniu a una taula propera una parella amb el seu fill d'uns sis anys. El nen és una mica mogut, i els pares no paren al llarg de tot el dinar d'anar-lo corregint: "Estigues quiet" "Seu bé!" "Ja has trabucat el got!" "No et belluguis tant" "Fes això!" "Això no ho facis" "Acaba't els macarrons!" "Agafa bé la forquilla" "Això t'ho haurien d'ensenyar a l'escola" (Ai, ai, ai...) "Mira ja t'has tacat!" "Quan estem a taula no es va a fer un pipí!" "A l'escola els hi haurien d'ensenyar...!" (Tornem-hi!). I així un llarg repertori de retrets que dura primer plat, segon, postres i cafè!

Segona: Estàs menjant tranquil·lament i de cop comença a córrer amunt y i avall del restaurant una mena d'ésser de 90 centímetres d'alçada. En aquests casos no saps que és pitjor, si veure com els pares es queden tant tranquils menjant el seu entrecot, o veure la mare del velocista a tota pastilla perseguint-lo per tot arreu com si fossin el coiot i el correccamins.

Tercera: Just quan vas a punxar l'enciam d'aquella amanida camperola que has demanat, entren una col·lecció de parelles joves amb la seva corresponent descendència, tots ells, pares dels alumnes de la classe de P5 "Els xampinyons eixerits". Quan heu acabat el primer plat ja us heu après el nom de tots els xampinyonets, mentre espereu el segon coneixeu les meravelles i les gràcies de tots els infantons i a l'hora del cafè, en tens tres sota la taula i, els altres, escampats pel restaurant, amb el seu esperit d'investigació activat i saciant la seva set d'aventura.

Ep! Jo també he viscut aquestes situacions com a pare, tinc tres formoses criatures, ara ja grans (per fi) però he de confessar que sempre que han empenyat a algú, ho han fet amb molt encert, amb una gràcia com cap altre i una virtuositat exquísida.

Joan Carles Franquet (2018)